S-a stins lumina unei legende – Tutu George Georgescu

(Grigore Constantinescu – 18 februarie 2008)

Încă din anii tinereții mele, pe vremea adolescenței cu revelații muzicale, la concertele simfonice ale Filarmonicii de la Ateneul Român o pereche princiară ne impresiona pe toți în mod deosebit. Maestrul George Georgescu, la pupitrul orchestrei și, în sală, într-o lojă din stânga, superba sa soție, Doamna Tutu, cum o numeam, cu o familiaritate doar șoptită. Fiecare în felul său atrăgea privirile și admirația. Cine nu ar fi simți astfel, când Maestrul urca la pupitru și ridica bagheta, dând semnul miracolului sonor. Dar cine ar fi putut să nu își îndrepte privirile spre distinsa Mare Doamnă, de o frumusețe mândră, oarecum severă, foarte elegantă și sobră, inspirând respectul cuvenit al celei ce îl însoțea în viață pe artistul dintâi al muzicii epocii?

Pentru toți, prea devreme, George Georgescu a plecat, iar Doamna Tutu a continuat, decenii de-a rândul, un drum al poverilor singurătății. Poate singura sa consolare rămânea reperul de existență al fiicei sale Ioana și construirea recursului la memorie pentru perpetuarea amintirii Maestrului. Mai aproape i-am fost în acești ultimi ani, când urcase, cu aceeași semeție, anii vârstei înalte. Mereu se aflau în jurul său personalități ale culturii, din cele mai diverse domenii. Știa tot, asculta tot, discuta despre orice eveniment care merita interesul și, chiar când întunericul îi umbrise vederea, scruta cu ochii minții realitatea. Pasionată de muzică, inventaria, în emisiunile de radio, fiecare clipă de audiție în care îl reîntâlnea pe Maestru, cultiva cu orice idee numele lui. Fondatoare a Concursului „George Georgescu" la Tulcea, oraș natal al artistului, lupta pentru promovarea fiecărui talent ce se ivea. De curând fusese fericită că un laureat al acestui concurs, violonistul Ștefan Beșan, câștigase competiția Euroviziunii clasice, în etapa națională. Peste timpul ce s-a adunat nu a venit osteneala, nici blazarea, frumusețea tinereții și maturității se împlinea prin energia de personalitate, inconfundabilă. Doamna Tutu, cea care a scris biografia soțului ei, ca martor și admirator al Maestrului, regândea fiecare clipă și judeca orice semn de lașitate sau necuviință față de amintirea sa cea mai de preț.

A trăit, aproape un veac, ca legendă a iubirii prin valoare, înconjurată, până la ceasul din urmă, de admirația noastră afectuoasă. Lumina vieții sale s-a stins, dar nu și ecoul unei ființe reunind nimbul rememorării perpetue.